

DE TITEL VAN „TANDARTS”.

Mijn artikel over bovenstaand onderwerp schrijvende, had ik niet durven hopen, door een niet minder dan vierledige oppositie in de gelegenheid gesteld te worden mijn opvatting hieromtrent nog eens nader toe te lichten.

Twée juristen, één tandarts (i.c. één, die dezen titel ontleent aan het afleggen van het practisch tandheelkundig examen) en een verklaring van de Indischè Regeering in antwoord op vragen van den heer R a t u L a n g i (p. 490) zijn n.l. in het Juni-nummer van dit Tijdschrift komen bestoken mijn stelling, dat een arts den titel van tandarts kan voeren zonder in strijd te komen met de Wet. Voorwaar geen geringe bestrijding; een bestrijding echter, die mij van mijn ongelijk geenszins heeft kunnen overtuigen.

Alvorens echter dit punt nader te bespreken, wil ik niet onbeantwoord laten de opmerking van Mr. N o r d T h o m s o n over de door mij gevolgde interpretatie-methode in de kwestie „tandmeester-tandarts”.

Mr. N o r d T h o m s o n acht mijn historische intrepretatie-methode „ten eenenmale onjuist” en stelt daar tegenover zijn, zeer eenvoudige — en daardoor aantrekkelijk klinkende — verklaring, dat ook de tandmeester een practisch tandheelkundig examen heeft afgelegd, ergo zich na 1913 tandarts mocht noemen. Deze redeneering lijkt mij nu een *petitio principii*, waarin bij voorbaat al als onbestaanbaar wordt geacht de door mij vermelde — doch op historische gronden verworpen — redeneering, dat de tandmeester zich geen tandarts zou mogen noemen, omdat hij *niet* heeft afgelegd het in art. 8 van de Wet van 1878 in onderdeelen nauwkeurige opgesomde examen.

Mr. N. T. beroept zich daarbij op de regeling van de juridische titulatuur; een gevaarlijke methode van wetsuitlegging, om met Mr. K a l m a te spreken. In de eerste plaats vermeldt Mr. N. T. daarbij als axioma — dus niet als resultaat van wetsinterpretatie — dat de doctorandus in de Rechtswetenschappen van vóór de wijzigingen daarna

eveneens den Meestertitel mocht voeren, hetgeen op zichzelf juist is. Doch in de tweede plaats zijn de wijzigingen in de juridische en tand-medische titulatuur op zoo geheel andere wijzen tot stand gekomen, in zoo geheel andere woorden geformuleerd en berusten zij op zoo geheel andere overwegingen, dat het trekken van een parallel mij onjuist voorkomt. In beide gevallen is het juist de — geheel verschillende — geschiedenis van de totstandkoming der titelwijziging, die de noodige opheldering moet verschaffen en ook verschaft.

Ik kom thans tot het belangrijkste geschilpunt, n.l. de kwestie „arts-tandarts”. Laat ik, alvorens de argumenten van mijn bestrijders onder de loupe te nemen, de kwestie, waar het hier om gaat, nog eens duidelijk formuleeren.

Het vraagpunt is of den arts op grond van de wet *verboden* kan worden den titel van tandarts te voeren en het is die vraag, die ik ontkenkend beantwoord, daaraan dan de conclusie vastknoopende, dat de arts zich tandarts kan noemen zonder in strijd te komen met de Wet en het is diezelfde vraag, die mijn opponenten onbeantwoord laten. Dit is ook de eenige kwestie, die *practisch* van belang is. Wij zijn het er werkelijk allen over eens, dat de Wet in art. 8 van de Wet van 1878 alleen aan hem, die het praktisch tandheilkundig examen heeft afgelegd met zooveel woorden den titel van tandarts verleent, doch daarmede zijn wij niet klaar. Want nu komt de vraag aan de orde: „Wat laat de Wet gebeuren met hem, die dit examen niet heeft afgelegd en zich toch tandarts noemt?” En dan is mijn antwoord: „Deze stelt in art. 19 van de Wet van 1 Juni 1865, regelende de uitoefening der Geneeskunst in verband met art. 3 van die wet een willekeurigen derde bloot aan een boete van *f* 0.50 tot *f* 200.— en bij herhaling binnen twee jaar zelfs aan een boete van *f* 500.— of hechtenis tot een maximum van één jaar. Een willekeurige derde, doch niet een arts. Want deze straffen zijn gesteld op overtreding van art. 3 dierzelfde wet — in mijn aangevallen artikel vermeld — en een arts, den titel van tandarts voerende overtreedt dit art. 3 niet, omdat hij zich daarmede binnen de grenzen van zijn bevoegdheid als „geneeskundige” aanwijst, n.l. op het door de geneeskunde bestreken terrein der tandheilkunde. Hoe Dr. Van der Meulen kan beweren, dat een onderdeel van de geneeskunst geen geneeskunst is, is mij niet duidelijk. Ook de arts, die zich aandient als „uitsluitend voor maagziekten” of als „oogarts” dient zich op een beperkt terrein als „geneeskundige” aan. Hieraan doet niet in het minst af, of de speciale opleiding voor dat onderdeel in de Wet geregeld is of niet.

Nu komt Mr. K a l m a, die mij van verrassende vrijmoedigheid verbluffende wetsuitlegging en juridische willekeur — waarlijk geen kleinigheid — beschuldigt, mij wel op zeer apodictische manier bestrijden, waarbij hij bovendien blijkt geeft mijn opstel met een verbluffend vrijmoedige onzorgvuldigheid gelezen te hebben.

Mr. K a l m a verkondigt n.l., dat wij uitsluitend te maken hebben met de Wet van 1878, m.a.w. dat de Wet op de Geneeskunst volkomen buiten deze kwestie staat. En van de waarheid van deze stelling is Mr. K a l m a zoo overtuigd, dat hij mijn beroep op deze wet verder volkomen vergeet en mijn opvatting geheel tracht te persen in de Wet van 1878, waarin zij natuurlijk niet tot haar recht kan komen. Van juridische willekeur gesproken.

Waar Mr. K a l m a nu zegt, dat hem het verband van de Wet van 1878 met andere wetten i.c. de Wet van 1865 niet duidelijk is geworden, zal ik dit verband duidelijker trachten te maken. Teneinde echter het gros van de lezers van dit Tijdschrift niet met ellenlange historisch-juridische uiteenzettingen lastig te vallen, meen ik te mogen volstaan met Mr. K a l m a te verwijzen naar het arrest van den Hoogen Raad van 1 April 1901 W. v. h. R. 7589 en vooral naar de daaraan voorafgaande conclusie van den Advocaat-Generaal, waarin uitvoerig het verband tusschen deze wetten wordt uiteengezet. Bij dat arrest werd een onbevoegde, die op zijn woonhuis een bord had laten aanbrengen met de woorden: „Tandheelkundige inrichting” op grond van art. 3 van de Wet op de Geneeskunde strafbaar geacht, ondanks zijn verdediging, dat de tandheelkunde sedert deze in afzonderlijke Wetten geregeld was, geheel buiten de Wet op de Geneeskunde viel.

Wat zou nu de consequentie van Mr. K a l m a's, met deze verdediging overeenstemmende, redeneering zijn? Deze, dat iedereen zich strafeloos „tandarts” zou mogen noemen. Immers in het algemeen zijn titels — behalve adellijke — nu eenmaal niet beschermd. Hierbij laat ik natuurlijk buiten beschouwing mogelijke gelijktijdige overtreding van art. 436 W. v. Sr. (i.c. het buiten noodzaak en onbevoegd uitoefenen van de tandheelkunde).

Mr. K a l m a dicht mij vervolgens, wat de kwestie „tandmeester-tandarts” betreft, nog een argument voor mijn redeneering inzake „arts-tandarts” toe, dat ik niet gebruikt heb en dat inderdaad ondeugdelijk zou zijn geweest, zooals reeds uit mijn eigen opstel volgde, en zooals Mr. K. dan ook geen mocite heeft aan te toonen. Wie is hier uit de juiste koers geraakt?

Volgt nu uit mijn opvatting, dat de arts zich straffeloos apotheker en vroedvrouw mag noemen, zooals Dr. v. d. M e u l e n meent? Aannemende, dat daarin ligt opgesloten, dat de arts zich ook als zoodanig gedraagt, dan mag hij zich niet apotheker noemen, omdat hij in 't algemeen niet diens bevoegdheid heeft. De verloskunde is echter een onderdeel der Geneeskunde; zich annoncerende als vroedvrouw blijft de arts dus binnen de grenzen zijner bevoegdheid. Andere eventueel uit het voeren van dezen titel voor hem voortvloeiende geslachtelijke verwickelingen, waarmede Mr. N. T. ook al tobt, staan buiten deze kwestie.

Er is tenslotte nog één vraag, die, indien ik hem goed begrijp, Mr. N o r d T h o m s o n bevestigend wil beantwoorden, evenals kennelijk de Indische Regeering blijkens haar antwoord in den Volksraad, dat echter niet zeer gelukkig geformuleerd is, omdat men het daarin doet voorkomen, alsof de arts niet volledig tot de tandheelkunde bevoegd is. Die vraag is deze, of de arts, die zich tandarts noemt en vervolgens tegen betaling de tandheelkunde uitoefent, zich aan oplichting schuldig maakt met behulp van een valsche hoedanigheid, het publiek op deze wijze misleidende.

Evenmin als een niet-specialist, die zich oorarts, oogarts, etc. zou noemen, zich een valsche hoedanigheid zou aanmeten, omdat hij nu eenmaal, al is hij niet gespecialiseerd, deze speciale onderdeelen der geneeskunde mag uitoefenen, evenmin misleidt de arts die zich tandarts noemt, het publiek. Deze heeft inderdaad de volledige bevoegdheid (bekwaamheid doet hier niet ter zake) van den tandarts en daarom neemt hij ook geen valsche hoedanigheid aan. Ik kan trouwens ook niet inzien, dat het verschil maakt, dat men zich op één speciaal onderdeel der geneeskunst wel afzonderlijk kan bekwamen en op een ander alleen als deel van het geheel. Het mindere gaat in beide gevallen op in het meerdere.

's-Gravenhage, 24 Juni 1935. — — — Mr. JOHAN HOLLANDER.